

til den generelle karakter af affattelsen af artikel 2, stk. 4, i bilag VII, må det antages, at fællesskabslovgiver ikke har haft til hensigt fra denne bestemmelses anvendelsesområdet at udelukke børn, der ikke opfylder de i artikel 2, stk. 3-5, fastsatte betingelser for ret til børnetilskud, med den ene begrundelse, at der er tale om tjenestemandens eller dennes ægtefælles i og eller uden for ægteskab fødte eller adopterede barn.

En anden fortolkning ville stride mod ligebehandlingsprincippet, som indebærer et forbud mod forskelsbehandling alene på grundlag af tilhørsforhold til en bestemt kategori af personer, og savner så meget mere grundlag, når henses til, at den familiemæssige tilknytning mellem tjenestemanden og dennes barn er stærkere end tilknytningen til andre personer, for hvilke kan træffes en afgørelse om ligestilling.

2. Ved de almindelige gennemførelsesbestemmelser, som vedtages på grundlag af vedtægtens artikel 110, første afsnit, kan der fastlægges kriterier, som kan tjene til vejledning for administrationen ved udøvelsen af dennes skønsmæssige beføjelser eller til at præcisere retsvirkningerne af vedtægtsbestemmelser, som savner klarhed. Sådanne gennemførelsesbestemmelser kan imidlertid ikke i form af en præcisering af et klart vedtægtsmæssigt begreb indskrænke vedtægtens anvendelsesområde.

Rådets afgørelse af 15. marts 1976 om almindelige gennemførelsesbestemmelser for artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten er retsstridig, for så vidt enhver, som har en alder mellem de deri fastsatte nedre og øvre aldersgrænser, herved udelukkes fra anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 4, således at administrationen ikke kan udøve sine skønsmæssige beføjelser i de konkrete tilfælde.

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

14. december 1990 *

I sag T-75/89,

Anita Brems, tjenestemand i Rådet for De Europæiske Fællesskaber, Relegem (Belgien), ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

* Processprog: fransk.

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gijs Peeters som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos chefen for Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, J. Käser, 100, boulevard Konrad-Adenauer, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af den af Rådets Generalsekretariat truffne afgørelse, hvorved det afslog at ligestille sagsøgerens søn Alessandro Tardioli med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt,

har

RET TEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C. Yeraris, og dommerne B. Vesterdorf og K. Lenaerts,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 27. november 1990,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Indtil 1988 oppebar sagsøgeren, der er tjenestemand i Rådet, for sin søn Alessandro Tardioli, der er født den 17. juni 1967, husstandstillæg og børnetilskud, jf. artikel 1, stk. 2, litra b), og artikel 2, stk. 3, litra b), i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »bilaget«). Den 1. juli 1988 indstillede Rådet udbetalingen af disse ydelser med den begrundelse, at sagsøgerens søn ikke længere var under skoleuddannelse.

- 2 Ved to særskilte notitser af 27. oktober 1988 ansøgte sagsøgeren om på ny at få udbetalt de to nævnte ydelser under henvisning til, at hendes søn, der dengang var registreret som arbejdssøgende hos Rijkdienst voor Arbeidsvoorziening (arbejdsformidlingen), boede hos hende og derfor fortsat medførte betydelige udgifter for hende.
- 3 Ved notits af 29. november 1988 meddelte Rådets Generalsekretariats administration sagsøgeren, at hendes ansøgning om husstandstillæg ville blive imødekommet under forudsætning af, at hun tilvejebragte dokumentation for sin families sammensætning.
- 4 Administrationen afslog derimod at imødekomme ansøgningen om børnetilskud under henvisning til, at ansættelsesmyndigheden kun ved en særlig afgørelse, jf. bilagets artikel 2, stk. 4, kan træffe bestemmelse om, at en person skal ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, »for så vidt angår andre personer end børn, over for hvem der består forsørgerpligt«.
- 5 I en notits af 6. december 1988 meddelte sagsøgeren, at hun tog til efterretning, at hendes ansøgning om husstandstillæg ville blive imødekommet, men at hun anfægtede retmæssigheden af afgørelsen om at afslå hendes ansøgning om børnetilskud. Nærmere bestemt gjorde sagsøgeren gældende, at hendes barn, der var over 18 år gammel og ikke længere under skole- eller erhvervsmæssig uddannelse, ikke længere i henhold til bilagets artikel 2, stk. 2 og 3, kunne anses for et barn, over for hvem der består forsørgerpligt. Sagsøgeren anførte, at under disse omstændigheder kunne ingen vedtægtsbestemmelser være til hinder for, at hendes søn blev ligestillet med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, så længe hans underhold medførte betydelige udgifter for hende. Sagsøgeren tilføjede, at hendes søn siden den 1. november 1988 oppebar et månedligt vederlag på 22 008 BFR.
- 6 Ved en notits af 19. december 1988 meddelte Rådets Generalsekretariats administration sagsøgeren, at der som følge af hendes søns ændrede økonomiske situation kun ville blive ydet hende husstandstillæg til og med oktober 1988. Hvad angår spørgsmålet om at ligestille sagsøgerens søn med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, meddelte administrationen endvidere, at den fastholdt sin tidligere opfattelse, hvorefter en tjenestemand ikke, når henses til vedtægtsbestemmelser, kan anmode om, at et eget barn ligestilles med et »barn, over for hvem der består forsørgerpligt«.

- 7 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 17. marts 1989, anlagde sagsøgeren herefter sag med påstand om annullation af afgørelsen om ikke at ligestille hendes søn Alessandro Tardioli med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.
- 8 Ved kendelse af 15. november 1989 har Domstolen i medfør af artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans henvist sagen til Retten.
- 9 Sagsøgeren har frafaldet replik.
- 10 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

Parternes påstande

- 11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
 - Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
 - Nærmere bestemt således:
 - a) Det statueres, at Rådets afgørelse af 15. marts 1976 om almindelige gennemførelsesbestemmelser for artikel 2, stk. 4, i bilag VII til tjenestemandsvedtægten, herunder navnlig afgørelsens artikel 3, er retsstridig.
 - b) Annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 29. november 1988, hvorved den afslog sagsøgerens ansøgning om, at hendes søn Alessandro Tardioli, født den 17. juni 1967, ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.
 - c) Om fornødent annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 19. december 1988 om afvisning af den administrative klage, som sagsøgeren indbragte den 6. december 1988 i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2.

- Sagsøgte tilpligtes i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, eller artikel 69, stk. 3, andet afsnit, at betale sagens omkostninger tillige med de til sagens førelse afholdte udgifter, herunder navnlig udgifter til valgt adresse, rejse- og opholdsudgifter samt advokathonorar, jf. procesreglementets artikel 73, litra b).

Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

- 12 Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremsat to anbringender. For det første er der sket en tilsidesættelse af bilagets artikel 2, stk. 4, og for det andet har administrationen gjort sig skyldig i procedurefordrejning og myndighedsmisbrug, da Rådets afgørelse af 15. marts 1976 om vedtagelse af de almindelige gennemførelsesbestemmelser for bilagets artikel 2, stk. 4, blev truffet.
- 13 Inden redegørelsen for parternes argumentation finder Retten det hensigtsmæssigt at opregne samtlige de for sagen relevante vedtægtsbestemmelser.
- 14 De vilkår, på hvilke en tjenestemand har ret til børnetilskud for ethvert barn, som han eller hun har forsørgerpligt over for, er fastlagt i bilagets artikel 2, stk. 2-5, som indeholder følgende bestemmelser:
- »2. Ved børn, over for hvem der består forsørgerpligt, forstås [tjenestemandens eller dennes ægtefælles i eller uden for ægteskab fødte eller adopterede børn], når de faktisk forsørges af tjenestemanden. Det samme gælder børn, for hvilke der er indgivet en ansøgning om adoption, og for hvilke der er påbegyndt en adoptionssag.

3. Tilskud ydes:
- a) uden ansøgning for et barn under 18 år
 - b) efter begrundet ansøgning fra tjenestemanden for et barn mellem 18 og 26 år, som er under skole- eller erhvervsmæssig uddannelse.
4. Undtagelsesvis kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, ved en særlig begrundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis, ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt.
5. Tilskuddet udbetales fortsat uden hensyn til barnets alder, hvis barnet er vedvarende svageligt eller lider af en alvorlig sygdom, der hindrer det i selv at sørge for sit underhold; dette gælder under hele sygdommens eller lidelsens varighed.«
- 15 Disse bestemmelser er blevet suppleret af Rådets afgørelse af 15. marts 1976 om vedtagelse af de almindelige gennemførelsesbestemmelser for artikel 2, stk. 4, i bilag VII til tjenestemandsvedtægten (herefter benævnt »de almindelige gennemførelsesbestemmelser«). Artikel 1 i denne afgørelse, som blev truffet på grundlag af vedtægten artikel 110, første afsnit, bestemmer, at en person undtagelsesvis og på de vilkår, som er fastsat i afgørelsen i øvrigt, kan ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, jf. bilagets artikel 2, stk. 4.
- 16 Afgørelsens artikel 3 fastlægger nogle af de nævnte vilkår således:
- »Den person, for hvilken der ansøges om ligestilling, skal være:
- over 60 år, hvis det er en mand, og over 55 år, hvis det er en kvinde, eller
 - under 18 år, idet denne grænse dog forhøjes til 26 år for personer under skole- og videregående uddannelse eller faglig uddannelse, eller

— forhindret i at sørge for sit underhold på grund af sygdom eller svagelighed.«

Endelig indeholder afgørelsens artikel 7 følgende bestemmelser:

»Ligestilling kan tilstås, når:

a) dels de i artikel 2-4 fastsatte betingelser er opfyldt

b) dels underholdsudgifterne... er større end...«

- 17 Sagsøgeren har gjort gældende, at bilagets artikel 2, stk. 2 og 3, tillægger ansættelsesmyndigheden en bundet kompetence, således at ansættelsesmyndigheden er forpligtet til altid at yde børnetilskud, når den har fastslået, at de i den nævnte bestemmelse angivne betingelser er opfyldt (Domstolens dom af 18. januar 1984, Erdini mod Rådet, præmis 19, 65/83, Sml. s. 211). Derimod indrømmer bilagets artikel 2, stk. 4, ansættelsesmyndigheden et vist skøn. Sagsøgeren har dog erkendt, at det for at forhindre ganske diskretionært eller ligefrem vilkårligt anlagte vurderinger er hensigtsmæssigt ved almindelige gennemførelsesbestemmelser at fastlægge kriterier for, hvorledes artikel 2, stk. 4, skal anvendes, navnlig i form af en fastsættelse af en grænse, over hvilken udgifterne er så betydelige, at der bør ske en ligestilling og dermed ydes tilskud for personer, over for hvem der består forsørgerpligt.
- 18 Fastsættelsen af sådanne kriterier i de almindelige gennemførelsesbestemmelser må dog ikke føre til, at bestemte kategorier af personer udelukkes, idet en automatisk anvendelse af forud fastsatte regler og kriterier strider mod hensynet til, at der bør ske en vurdering af de, ofte komplicerede, faktiske omstændigheder, som foreligger i det konkrete tilfælde (Domstolens dom af 7. juni 1972, Brandau mod Rådet, præmisserne 13 og 14, 46/71, Sml. s. 99). Sagsøgeren har på dette grundlag anført, at artikel 3 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser er retsstridig. Bestemmelsen indeholder betingelser, som ikke er fastsat i bilagets artikel 2, stk. 4, og som fællesskabslovgiver ikke har vedtaget, hvilket indebærer, at et betydeligt antal personer, der er ældre eller yngre end de fastsatte aldersgrænser, uden videre ikke kan komme i betragtning. Dette er blandt andet tilfældet, for så vidt angår børn over 18 år, der kan medføre betydelige udgifter for den pågældende tjenestemand

af andre grunde end skole- eller erhvervsmæssig uddannelse, sygdom eller vedvarende svagelighed. Det må herefter antages, at de almindelige gennemførelsesbestemmelser i praksis fratager administrationen den skønsmæssige beføjelse, som lovgiver har indrømmet den, hvorfor den anfægtede afgørelse blot er en automatisk anvendelse af en åbenbart retsstridig ordning.

- 19 Sagsøgte har i første række gjort gældende, at afgørelser om ligestilling i henhold til bilagets artikel 2, stk. 4, har karakter af undtagelser, hvilket fremgår af selve ordlyden af denne vedtægtsbestemmelse: »Undtagelsesvis... betydelige udgifter... særlig begrundet afgørelse... på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis...« For at præcisere indholdet af disse meget generelle begreber fastlagde institutionerne allerede i 1964 nogle objektive kriterier, som ansættelsesmyndighederne skal basere sig på ved udøvelsen af deres skøn. Det er efter denne fremgangsmåde, hvis lovlighed Domstolen har anerkendt (dom af 7. juni 1972, Brandau, jf. ovenfor), at Rådet vedtog de omtvistede almindelige gennemførelsesbestemmelser.
- 20 For det andet har sagsøgte gjort gældende, at sagsøgerens ansøgning om ligestilling, for så vidt angår hendes søn, ikke kunne imødekommes, da ordningen efter vedtægten ikke indeholder hjemmel til at ligestille en slægtning i nedstigende linje til en tjenestemand med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, når den pågældende ikke opfylder de betingelser, der er en forudsætning for ret til børnetilskud. En ligestilling i sådanne tilfælde ville indebære en procedurefordrejning, hvorved den pågældende institution ved at udnytte en exceptionel beføjelse ville omgå en vedtægtsbestemmelse, der finder anvendelse på alle børn af tjenestemænd uden undtagelse. Rådet har aldrig imødekommet sådanne ansøgninger om ligestilling og mener, at de andre institutioner heller ikke har gjort det.
- 21 For det tredje har sagsøgte imødegået de tre argumenter, som tilsyneladende er grundlaget for sagsøgerens anfægtelse af de almindelige gennemførelsesbestemmelser. For det første har sagsøgte bestridt sagsøgerens fortolkning vedrørende rækkevidden af dommen af 7. juni 1972, Brandau, præmisserne 13 og 14 (jf. ovenfor). I denne sag havde den pågældende tjenestemand påberåbt sig de i sagen omtvistede almindelige gennemførelsesbestemmelser og anført, at disse fastlagde de strengest mulige betingelser, hvorfor administrationen ikke rådede over noget skøn, men var forpligtet til at indrømme tjenestemanden børnetilskud. I nærværende sag er sagsøgerens argument derimod det, at de almindelige gennemførelsesbestemmelser kun opstiller visse minimumsbetingelser, som anfægtes af sagsøgeren, fordi administra-

tionen herved fratages ethvert skøn. Sagsøgte har desuden bestridt, at de almindelige gennemførelsesbestemmelser opstiller yderligere betingelser ud over de i vedtægten hjemlede. De for det omtvistede spørgsmål relevante betingelser (alder på mellem 18 og 26 år og skole- eller erhvervmæssig uddannelse) er baseret på de samme kriterier som dem, der i henhold til vedtægten gælder for børn af tjenestemænd, over for hvem de har forsørgerpligt. Endelig har sagsøgte anført, at selv om sagsøgeren erkender, at der af billighedshensyn er behov for en skønsmargen, har sagsøgeren ikke angivet, hvilke hensyn der støtter hendes krav. Sagsøgerens eneste begrundelse er, at hendes søn medfører betydelige udgifter for hende. Denne begrundelse kan anføres til støtte for en ansøgning om støtte i medfør af vedtægts artikel 76, men begrundelsen kan ikke i mangel af yderligere argumenter støtte en anvendelse af vedtægtsbestemmelser, der går ud over disses ordlyd eller formål.

- 22 Retten bemærker indledningsvis, at det af parterne anførte i det væsentlige angår et enkelt retligt spørgsmål, nemlig i hvilket omfang vedtægtsbestemmelserne indeholder hjemmel til at yde en tjenestemand børnetilskud for et barn over 18 år, der ikke er under skole- eller erhvervmæssig uddannelse, og som ikke lider af en alvorlig sygdom eller en vedvarende svagelighed, der hindrer det i selv at sørge for sit underhold. Det retlige spørgsmål, som sagens afgørelse beror på, er med andre ord, hvilken fortolkning der skal anlægges af bilagets artikel 2, stk. 4, og nærmere bestemt, hvorvidt begrebet »enhver person« omfatter børn af tjenestemænd, således som sagsøgeren har gjort gældende, eller om begrebet må forstås som »enhver anden person« end børn af tjenestemænd, således som sagsøgte har gjort gældende.
- 23 Det bemærkes, at bilagets artikel 2, stk. 2, fastlægger indholdet af begrebet barn, over for hvem der består forsørgerpligt. Begrebet omfatter tjenestemandens eller dennes ægtefælles i eller uden for ægteskab fødte eller adopterede børn. Sådanne børn medfører en ret for tjenestemanden til at få udbetalt en ydelse, såfremt der er tale om et barn, som rent faktisk forsørges af tjenestemanden og derudover opfylder en af de i artikel 2, stk. 3-5, opregnede betingelse, dvs. at barnet enten a) skal være yngre end 18 år, b) skal være mellem 18 og 26 år og under skole- eller erhvervmæssig uddannelse eller c) skal lide af en alvorlig sygdom eller en vedvarende svagelighed, der hindrer det i selv at sørge for sit underhold. I alle disse tre tilfælde har ansættelsesmyndigheden efter vedtægten en bundet kompetence i den forstand, at den altid er forpligtet til at yde børnetilskud, når den har fastslået, at disse betingelser er opfyldt. Børnetilskud ydes uden ansøgning for børn under 18 år og i de øvrige nævnte tilfælde efter ansøgning fra tjenestemanden.

- 24 Hvad derimod angår bilagets artikel 2, stk. 4, tillægger denne bestemmelse ansættelsesmyndigheden en skønsmæssig beføjelse, hvorefter ansættelsesmyndigheden kan beslutte at ligestille enhver person, over for hvem tjenestemanden har en lovbestemt forsørgerpligt, med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, når vedkommendes underhold medfører betydelige udgifter for tjenestemanden. Formålet med denne bestemmelse er at give ansættelsesmyndigheden mulighed for i ganske særlige tilfælde at bistå tjenestemænd, der som følge af en lovbestemt forpligtelse har betydelige udgifter.
- 25 Når henses til den forskellige beskaffenhed af ansættelsesmyndighedens beføjelser efter henholdsvis bilagets artikel 2, stk. 3-5, og artikel 2, stk. 4, og til den generelle karakter af den i sidstnævnte bestemmelse anvendte formulering (»enhver person«) — hvilken formulering er den samme i samtlige sproglige versioner, undtagen den italienske — må det antages, at fællesskabslovgiver ikke har haft til hensigt fra anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 4, at udelukke børn, der ikke opfylder de i artikel 2, stk. 3-5, fastsatte betingelser for ret til børnetilskud, med den ene begrundelse, at der er tale om tjenestemandens eller dennes ægtefælles i eller uden for ægteskab fødte eller adopterede barn.
- 26 Da vedtægten ikke indeholder herimod stridende bestemmelser, kan der ikke anlægges en fortolkning, der ved at udelukke børn af tjenestemænd fra en begunstigende bestemmelses anvendelsesområde ville stride mod ligebehandlingsprincippet, som indebærer et forbud mod forskelsbehandling alene på grundlag af tilhørsforhold til en bestemt kategori af personer. En sådan udelukkelse savner så meget mere grundlag, når henses til, at den familiemæssige tilknytning mellem tjenestemanden og dennes barn er stærkere end tilknytningen til andre personer — som f.eks. tjenestemandens forældre, bedsteforældre eller tidligere ægtefælle — for hvilke der efter de af institutionerne vedtagne almindelige gennemførelsesbestemmelser til bilagets artikel 2, stk. 4, eller efter Domstolens praksis kan træffes afgørelse om ligestilling (Domstolens dom af 7. juni 1972, Brandau, jf. ovenfor, Domstolens dom af 21. november 1974, Moulijn mod Kommissionen, 6/74, Sml. s. 1287; samt baggrunden for Erdini-sagen, Domstolens dom af 19. januar 1984, præmis 2, jf. ovenfor; tillige med sag 248/87, Mouriki mod Kommissionen, Domstolens dom af 23. marts 1988, præmis 2, Sml. s. 1721).
- 27 Den angivne fortolkning kan ikke antages at føre til procedurefordrejning, således som sagsøgte har gjort gældende. Dette argument ville være relevant, såfremt det eneste formål med bilagets artikel 2, stk. 4, var at skabe hjemmel for på de samme betingelser — hvad angår alder mv. — som de i artikel 2, stk. 3-5, nævnte med

børn, over for hvem der består forsørgerpligt, at ligestille børn, som en tjenestemand rent faktisk forsørger, men som ikke er tjenestemandens eller dennes ægtefælles i eller uden for ægteskab fødte eller adopterede børn. Da der imidlertid som allerede nævnt efter de af institutionerne vedtagne almindelige gennemførelsesbestemmelser og Domstolens praksis kan træffes afgørelse om ligestilling for en række kategorier af personers vedkommende, er det uantageligt, at en tjenestemand efter vedtægtens ordning ikke skulle kunne ansøge om, at hans eller hendes eget barn ligestilles med et »barn, over for hvem der består forsørgerpligt«. Det må således antages, at dette begreb er særligt fastlagt i vedtægten (bilagets artikel 2, stk. 2) for at afgrænse de tre tilfælde, hvor der uden videre består en ret til børnetilskud [artikel 2, stk. 3, litra a) og b), og stk. 5]. Begrebet barn, over for hvem der består forsørgerpligt, kan derfor ikke være til hinder for, at en tjenestemandens eget barn ligestilles med et sådant under henvisning til den forskellige rækkevidde af henholdsvis artikel 2, stk. 2, 3 og 5, og artikel 2, stk. 4.

- 28 Sagsøgerens anbringende om, at artiklerne 3 og 7 i Rådets afgørelse af 15. marts 1976 om vedtagelse af de almindelige gennemførelsesbestemmelser for bilagets artikel 2, stk. 4, er retsstridige, må undersøges i lyset af den ovenfor angivne fortolkning af bilagets artikel 2.
- 29 Det bemærkes herom indledningsvis, at der ved de almindelige gennemførelsesbestemmelser, som vedtages på grundlag af vedtægtens artikel 110, første afsnit, kan fastlægges kriterier, der kan tjene til vejledning for administrationen ved udøvelsen af dennes skønsmæssige beføjelser eller til at præcisere retsvirkningerne af vedtægtsbestemmelser, som savner klarhed. Sådanne gennemførelsesbestemmelser kan imidlertid ikke i form af en præcisering af et klart vedtægtsmæssigt begreb indskrænke vedtægtens anvendelsesområde (jf. således Domstolens dom af 8. juli 1965, Willame mod Kommissionen, 110/63, Sml. s. 107; Domstolens dom af 7. juni 1972, Brandau, jf. ovenfor; og Rettens dom af 6. juni 1990, Gouvras-Laycock mod Kommissionen, T-44/89, Sml. II, s. 217).
- 30 Det i sagen omhandlede begreb, »enhver person«, i bilagets artikel 2, stk. 4, er klart og kræver ingen præcisering. Der er ved de anfægtede artikler 3 og 7 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser, som søger at præcisere indholdet af det nævnte begreb, fastsat en nedre og en øvre aldersgrænse, der finder anvendelse på personer, som kan ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.

De almindelige gennemførelsesbestemmelser udelukker dermed fra anvendelsesområdet for bilagets artikel 2, stk. 4, enhver, som har en alder mellem de nævnte aldersgrænser, således at ansættelsesmyndigheden ikke kan udøve sine skønsmæssige beføjelser i de konkrete tilfælde. Artiklerne 3 og 7 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser er derfor retsstridige, og sagsøgerens anbringende herom må lægges til grund.

- 31 Det følger heraf, at den anfægtede afgørelse, hvorved sagsøgte afslog at ligestille sagsøgerens søn med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, alene under henvisning til, at han ikke er omfattet af anvendelsesområdet for bilagets artikel 2, stk. 4, beror på en retsvildfarelse, hvorfor afgørelsen bør annulleres.
- 32 I henhold til EØF-Traktatens artikel 176 påhviler det ansættelsesmyndigheden at gennemføre de til opfyldelsen af denne dom nødvendige foranstaltninger. Ansættelsesmyndigheden er derfor forpligtet til i lyset af den ovenfor angivne fortolkning af bilagets artikel 2, stk. 4, at genbehandle sagsøgerens ansøgning.

Sagens omkostninger

- 33 Ifølge artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der finder tilsvarende anvendelse ved Retten, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Rådet har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling),

- 1) Den af Rådets Generalsekretariat truffne afgørelse, hvorved det afslog at ligestille sagsøgerens søn med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, annulleres.

2) Rådet betaler sagens omkostninger.

Yeraris

Vesterdorf

Lenaerts

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. december 1990.

H. Jung
Justitssekretær

C. Yeraris
Afdelingsformand